

Quare? Quia superbia Angelos deposuit, potentes stravit, superbos dejecit: superbis resistit Deus, humilibus autem dat gratiam (*Luc. i, 50, 51; Jacob. iv, 6*). Moneo te etiam, Christi sponsa, ut plus gaudeas de societate Angelorum et ancillarum Dei, quam de nobilitate generis tui. Rogo te, amantissima soror, ut magis exsultes de societate pauperum virginum, quam de tuorum nobilitate parentum divitum. Quare? Quia non est personarum acceptio apud Deum. Qui pauperem despicit, Deo injuriam facit. Qui contemnit pauperem, exprobrat factori ejus (*Prov. xvii, 5; xiv, 31*). Venerabilis soror, Deus det tibi profundam humilitatem et veram charitatem. Amen.

XXXVIII. — *De jactantia.*

98. Tam in factis quam in dictis cavere debemus jactantiam. Igitur, soror charissima, circumspice te ipsam, et nihil tibi arroges ex his quæ in te sunt, præter peccata. Cave jactantiam fuge appetitum vanæ gloriæ, cave inanis gloriæ studium: non te arroges, non te jactes, nihil de te præsumas, non te insolenter extollas, nihil boni tibi tribuas, de bono opere non glorieris, non sis inflata vento favoris. Contemne laudem hominum; non exquiras si quis te laudet, aut si quis vituperet. Laus non te seducat, nec vituperatio frangat. Qui laudem non appetit, nec contumeliam sentit. Virgines quæ de suis meritis gloriantur coram hominibus, non habent oleum in vasis suis, quia per inanis gloriæ appetitum mercedem quam merebantur a Domino, perdidit. Semper suam aspiciant fœditatem, quia vanam gloriam diligunt: et doleant se perdidisse opus bonum, quod pro humana laude fecerunt. Unde dominus in Evangelio: *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam* (*Matth. vi, 2*). Virtutes sanctorum per inanis gloriæ studium dominio subjiciuntur dæmonum; sicut Ezechias rex quia jactanter divitias suas Chaldæis manifestavit, propterea per prophetam eas perituras audivit (*IV Reg. xx*). Pharisæus etiam qui orare ad templum venerat, ideo bona sua perdidit, quia jactanter manifestavit (*Luc. xviii*). Sicut ex alto aquila ad escam descendit, sic homo de alto bonæ conversationis per vanæ gloriæ appetitum ad inferiora demergitur. Soror dilecta mihi in Christo, non ponas conscientiam tuam in aliena lingua. Quod si laudet te aliena lingua, et non tua; laudet te alienum os, et non tuum: tuo tamen iudicio te decerne, non alieno. Nemo magis scire potest quæ sis, sicut tu, quæ conscia tui es.

99. Soror venerabilis, vis ut dicam tibi qualiter poteris omnes virtutes augere? — Frater dilecte, volo; atque ut mihi ostendas rogo. — Ausculta ergo, soror venerabilis: si vis omnes virtutes tuas augere et non perdere, absconde virtutes tuas pro elatione; absconde tua bona facta pro arrogantia. Fuge videri quod commeruisti. Virtutes cela: peccata tua manifesta; vitia cordis tui revela, absconde tua bona opera, nunquam in medium proferas si quid boni feceris aut dixeris. Pravas cogitationes statim manifesta: peccatum enim manifestum cito curatur,

crimen autem tacendo ampliatur; si latet, fit ex minimo magnum. Peccatum manifestando decrescit, tacendo crescit. Virtutes in occulto crescunt, in publico decrescunt. Virtutes jactanter manifestando annihilantur, humiliter occultando multiplicantur. Igitur, honesta soror, consilium et opus tuum semper ad Deum converte. In omni opere tuo Dei auxilium pone. Omnia divinæ gratiæ, divino dono adscribe, nil meritis tuis attribuas, in virtute tua nihil præsumas, nihil ponas in tua audacia. Charissima soror, audi Apostolum dicentem: *Qui gloriatur in Domino gloriatur*. (*I Cor. i, 31; II Cor. x, 17*) Igitur, venerabilis virgo, gloriatio tua et laus tua semper sit in Christo Jesu sponso tuo.

XXXIX. — *De humilitate.*

100. Soror charissima, audi Dominum Jesum Christum sponsum tuum dicentem in Evangelio: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (*Matth. xi, 29*). Soror venerabilis, humilia temetipsam sub potenti manu Dei, ut te exaltet in tempore tribulationis (*I Petr. v, 6*). Conscientia virginis semper debet esse humilis et tristis: scilicet ut per humilitatem non superbiat; **558** et per inutilem tristitiam cor ad lasciviam non dissolvat. Humilitas est summa virtus virginis. Summum enim convicium est superbia. Virgo humilis licet habitu sit vilis, gloriosa tamen est apud Deum virtutibus: virgo autem superba quamvis ante oculos hominum pulchra, formosa atque composita, tamen ante oculos Dei vilis et despecta atque reprobata. Quare? Quia anima justi sedes Dei est; sicut ipse Dominus ait: *Super quem requiescam nisi super humilem et quietum, et timentem sermones meos?* (*Isai, lxvi, 2*). Dilecta mihi soror in Christo, esto humilis: esto in humilitate fundata, esto novissima omnium. Charissima, nulli te præponas, nulli te superiores te esse; quanto major es, tanto te humilia in omnibus. Si humilitatem tenueris, habebis gloriam (*Prov. xi, 16, et xv, 33*): quanto enim humilior fueris, tanto te major sequetur gloriæ altitudo. Descende ut ascendas, humiliare ut exalteris, ne exaltata, humiliteris: quia qui se exaltat, humiliabitur; et qui se humiliat, exaltabitur (*Matth. xxiii, 12; Luc. xiv, 11, et xviii, 14*). Qui enim extollitur, humiliabitur. De excelso gravior casus est, de alto major ruina est. Humilitas casum nescit, humilitas ruinam nunquam incurrit, humilitas lapsum nunquam passa est. O sponsa Christi, agnosce quia Deus humilis venit, agnosce quia se in forma servi humiliavit, factus obediens usque ad mortem (*Philipp. ii, 6-8*). Amabilis soror, ambula sicut ille ambulavit: sequere exemplum ejus, imitare vestigia illius. Esto vilis, esto despecta, esto abjecta, displice tibi: qui enim sibi vilis est, ante Deum magnus est; qui sibi displicet, Deo placet. Charissima, esto parvula in oculis tuis, ut sis magna in oculis Dei. Tanto eris ante oculos Dei pretiosior, quanto fueris ante oculos tuos despectior. Soror venerabilis, si humilitatem profundam tenueris,

cum prudentibus virginibus in cœlesti regno lætaberis. Amen.

XL. — *De patientia.*

101. Dominus dicit in Evangelio: *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur* (*Matth. v, 9*). Soror charissima, ergo si homines pacifici sunt beati, et vocabuntur filii Dei, necessaria est tibi patientia. Patientia opus perfectum habet (*Jacob. i, 4*). Virgo pacifica sapiens est; virgo iracunda non est prudens, sed stulta. Soror venerabilis, sine ferro martyr esse poteris, si patientiam in animo veraciter conservaveris. Non pacificus consortium non merebitur Angelorum: invidus et iracundus erit particeps dæmoniorum. Non pacificus fugat concordias, imo iracundus suscitatur lites. Virgo benigna etiam si patiatur injurias, pro nihilo ducit. Virgo pacifica in corde suo præparat mansionem Christo. Quare? Quia Christus pax est, et in pace consuevit requiescere. Filius pacis pacem debet diligere. Plus te præpara ad suscipiendam injuriam, quam ad inferendam; disce potius mala tolerare, quam mala facere. Esto patiens, esto mitis, esto suavis, modesta, mansueta. Ama pacem, dilige pacem, pacem cum omnibus retine. Omnes in mansuetudine et charitate amplectere: proba te amplius amare, quam ipsa ameris; proba te amplius diligere, quam diligaris. Non sis levis in amicitia, retine semper vinculum amicitiae. Habeto semper patientiam mentis. Esto benigna, esto prompta affectu, esto affabilis in sermone, grato animo appare ad omnes. Tolle occasionem litis, sperne litem, vive semper in pace. Charissima soror, si fieri potest, cum omnibus hominibus retine pacem, contumelias detrahentium per patientiam supera, clypeo patientiæ frange sagittas contumeliæ, præbe scutum conscientiae contra gladium linguæ. Magnæ virtutis es, si non lædas, a quo læsa es: magnæ fortitudinis es, si etiam læsa dimittas: magnæ es gloriæ, si ei de quo te potuisti ulcisci, parcas. Venerabilis soror, pax Dei quæ exsuperat omnem sensum, custodiat cor tuum et animam tuam. Amen.

XLI. — *De concordia.*

102. *Sex sunt quæ odit anima mea, dicit Dominus, et septimum quod detestatur, videlicet eum qui seminat discordias inter fratres* (*Prov. vi, 16, 19*). Maledictus homo qui inter servos Dei discordias seminat. Qui pacem et concordiam rumpit, adversus Deum facit: Christo facit injuriam, qui **559** inter servos Dei seminat discordiam. Quare? Quia Christus est pax nostra, qui facit utraque unum (*Ephes. ii, 14*); videlicet quia Angelos et homines fecit esse concordantes. Concordia malorum, contrarietas est bonorum: sicut optamus ut boni pacem habeant, ita optare debemus ut concordia malorum rumpatur. Concordia ad faciendum peccatum, mala est: concordia vero ad faciendum bonum, ad sectandam justitiam, ad serviendum Deo, bona est. Propter hoc sumus congregati in unum, ut in servitio Dei omnes unum spiritum et unum animum habeamus. Omnibus habitantibus in domo Dei debet esse anima una

et cor unum in Deo. Nihil prodest si nos contineat una domus, et separet voluntas diversa. Plus diligit Deus unitatem animi, quam loci. Ecce sumus in domo ista mundi homines, diversi mores, diversa corda, diversæ animæ: hæc omnia debet in unum conjungere vita, intentio unus amor in Deum. Debemus ergo in hoc esse unius animi et unius voluntatis, ut serviamus Deo; et ut diligamus Deum ex toto corde, et ex tota anima, et proximum nostrum sicut nos ipsos. Necessaria itaque est nobis virtus concordiae. Quod si ego volo facere voluntatem meam, et iste suam, et ille suam; fiunt divisiones, oriuntur lites, iræ quoque et rixæ, quæ sunt opera carnis: et, sicut ait Apostolus, *Qui talia agunt, regnum Dei non consequentur* (*Galat. v, 21*). Soror charissima, crede mihi, quia Deo non tantum placent nostra jejunia, nostræ orationes, nostra sacrificia, quantum concordia. Ideo Deus dicit in Evangelio: *Vade prius reconciliari fratri tuo, et tunc veniens offeres munus tuum*. Venerabilis soror, magna est virtus concordiae apud Deum, sine qua non placent Deo nostra sacrificia, quibus delentur peccata. Scire debemus quia cum ad conversionem venimus, luctamen contra diabolum sumimus.

103. (Interrogatio.) Frater dilecte, dic mihi si aliquid timeat diabolus. (Responsio.) Soror amabilis, nihil est quod diabolus tantum timeat, quantum concordiam et charitatem. Nam si totum quod habemus, damus propter Deum; hoc diabolus non timet, quia ipse nihil habet. Si jejunamus, hoc diabolus non timet, quia ipse nunquam comedit; si vigilamus, hoc diabolus non timet, quia ipse nunquam dormit: sed si charitatem et concordiam tenemus, hoc diabolus vehementer timet. Quare? Quia hoc tenemus in terra, quia ipse in cœlo tenere noluit. Hoc est etiam quod sancta Ecclesia terribilis esse ut castrorum acies ordinata (*Cant. vi, 3*) dicitur: quia sicut hostes timent quando acies castrorum bene ordinatas ad bellum vident; ita certe diabolus expavescit, quando spirituales viros virtutum armis accinctos in unitate concordiae vivere conspicit. Ipse victus et confusus vehementer dolet, cum eos per discordiam dividere et penetrare non valet. Omnes ergo unanimiter et concorditer debemus vivere in domo Dei, ut possimus diabolum vincere. Ancilla Dei quæ vult concorditer vivere, prius debet pravos consuetudines relinquere, ne sit perversa, inordinata, ne sit indisciplinata, ne perversitate sua cæteras ancillas Dei conturbet vel scandalizet. Debet etiam mensurare actus suos, motus suos, sermones suos et totam vitam suam; ut secundum Deum concordare possit cum illis cum quibus vivit. Igitur, soror dilecta, moneo te ut concorditer et humiliter vivas in monasterio cum omnibus ancillis Dei. Soror venerabilis, odientes ad pacem invita, discordantes ad concordiam revoca. Nullus existat sermo jurgiorum qui concordiam dividat. O sponsa Christi, charitas, quæ te separavit a sæculo, ipsa te conjungat Deo. Amen.

XLII. — De tolerantia.

104. Charissima soror, disce a Christo modestiam, disce tolerantiam. Christum attende, et non dolebis de injuriis. Pro nobis namque passus reliquit nobis exemplum (*I Petr. 1*). Palmis enim percussus, flagellis cæcus, sputis derisus, clavis confixus, spinis coronatus, cruce damnatus, semper contieuit (*Isai. LIII*). Quando enim aliquis tibi conviciatur, propter tua peccata contingit tibi; quando tibi injuriatur, mala tua hoc faciunt: quidquid tibi contingat adversum, pro tuo evenit peccato. Levius sustinebis, si pro quibus tibi infertur, intenderis. Cum ergo derogatur **SGO** tibi, tu ora: quando aliquis maledicit tibi, tu benedic ei: benedic ei qui maledixerit tibi. Maledicenti tibi benedictionem appone; irascentem patientia delini, blandimento iracundiam furentis dissolve; lenitate vince nequitiam, bonitate malitiam. Tuo bono supera mala aliorum. Tua tranquilla mente aliorum contumelias sperde. Soror venerabilis, ad bona et ad mala præpara cor tuum; et bona et mala prout tibi evenerint, porta. Sustine adversa et prospera, ut quæcumque occurrerint tibi, quæcumque evenerint tibi, mente placida sustineas. Respue probra illatæ contumeliæ, despiciendo supera irrisionum probra. Dissimulando contemne errores detrahentium.

105. Honesta virgo, quamvis te quisque irriter, quamvis te incitet, quamvis exasperet, quamvis insultet, quamvis convicietur, quamvis criminetur, quamvis ad litem provocet, quamvis ad jurgium vocet, quamvis convicium dicat, quamvis injuriam faciat, quamvis afficiat contumeliis; tu sile, tu tace, tu dissimula, tu contemne, tu non loquaris, tu tene silentium, injuriam non respondeas, mala verba non dicas, convicium non retorqueas, contumeliam non respondeas, tene silentii pacem: tacendo citius vinces. O sponsa Christi, sume luctamen contra temporales molestias. Esto in cunctis casibus firma, patienter tolera omnia; patienter ab uno sustinendum est, quod multis accidit. Et qui affligit, et qui affligitur, mortalis est: et qui mala facit, et qui mala sustinet, morietur. Amabilis soror, crede mihi, quia nullus tibi adversari potuisset, nisi Dominus potestatem dedisset. Nec habuisset in te potestatem diabolus, nisi permitteret Deus. Oportet per multas tribulationes nos intrare in regnum Dei (*Act. XIV, 21*). Non sunt condignæ passionis hujus temporis ad futuram gloriam (*Rom. VIII, 18*). Soror charissima, impossibile est ut sis femina, et non gustes angustias. Omnia in hoc sæculo eventu simili sustinemus. Nullus est qui in hac vita positus non suspiret, ista vita lacrymis est plena, vita ista a fletibus inchoat; infans quando nascitur, a fletu incipit vivere; infans quando egreditur de vulva, prius incipit lugere quam ridere; fientes projiciuntur in hanc miseram vitam. Utilis est tribulatio, utiles sunt vitæ hujus pressuræ: quando in hoc sæculo frangimur, tanto in perpetuo solidamur; quando in præsentem tempore affligimur, tanto in futuro gaude-

A bimus: si hic flagellis atterimur, purgati in judicio inveniemur. Amen.

XLIII. — De infirmitate.

106. Dominus loquitur in Apocalypsi, dicens: *Ego quos amo, arguo et castigo* (*Apoc. III, 19*). Tribus modis Deus in hac vita castigat homines. Scilicet ad damnationem percussit reprobos; ad purgationem corripit quos videt errare electos; castigat justos ad augendam gloriam meritorum. Deus percussit Ægyptum plagis ad damnationem (*Exod. v et XIV*); flagellatus est pauper Lazarus ad purgationem (*Luc. XVI*) flagellatus est etiam Job ad probationem (*Job. v*). Flagellat etiam hominem ante peccatum, ne malus fiat; sicut flagellavit Paulum, qui instigante angelo satanæ tolerabat stimulos carnis (*II Cor. XII*). Flagellatur etiam homo a Deo post peccatum, ut emendetur; sicut ille qui traditus est satanæ in interitum carnis, et spiritus ejus salvus esset (*I Cor. v*). Qui valentiores sunt et sani, utile est eis infirmari, ne per vigorem salutis plus lætentur in transitoriis et terrenis rebus quam debent. Mala est sanitas carnis, quæ hominem deducit ad infirmitatem animæ: et valde est bona infirmitas carnis, quæ perducit hominem ad sanitatem animæ. Infirmitatem carnis laudat Apostolus, dicens: *Cum enim infirmor, tunc fortior sum* (*II Cor. XII, 10*), scilicet spiritu. In flagellis Dei non debet murmurare homo, quia per hoc quod castigatur, a peccato emendatur. Levius sustinebimus infirmitates corporis, si ad memoriam reduxerimus mala quæ fecimus. In infirmitate non debet homo murmurare. Quare? Quia ab illo judicatur, cujus judicia semper sunt justa. Qui infirmitatem patitur, et contra Deum murmurat, justitiam judicantis accusat; ac per hoc iram Dei adversum se provocat. Non potest non esse justum, quod justo placet judici. Quem enim diligit Deus, castigat: flagellat autem omnem filium quem recipit (*Hebr. XII, 6*); et quasi pater in filio **SGI** complacet sibi. In hac vita Deus parcat peccatoribus, et non parcat justis. In futura vita parcat justis, et non parcat peccatoribus: qui in hac vita flagellari non meretur, in inferno torquetur. Soror charissima, dolor et tristitia omnibus sunt communia: nemo est qui in hoc sæculo non doleat. Semper Deus hos castigat, quos ad salutem præparat perpetuam. Soror venerabilis, in infirmitatibus tuis non contristeris. In languoribus tuis gratias age Deo. Valere te magis opta animo, quam corpore; desidera plus valere mente quam carne. Adversa carnis, remedia sunt animi: ægritudo carnem vulnerat, mentem curat: languor enim vitia excoquit, languor vires libidinis frangit. Probari te in dolore cognosce, non frangaris: in fornace probatur aurum (*Sap. III, 6*), ut sordibus careat: tribulationis camino purgaris, ut purior appareas, persecutionis igne conflaris. Conflaris, ut omni peccatorum sorde purgeris: ad probationem sunt omnia ista quæ sustines (*Rom. v, 3, 4*). Igitur, dilecta mihi in Christo soror, in infirmitatibus tuis non murmu-

res, non blasphemés, non dicas, Quare sustineo mala? non dicas, Cur affligor? ut quid mala patior?

107. Frater mi, obsecro te ut dicas mihi quid in infirmitatibus meis debeo dicere, vel qualiter oportet me ipsam accusare. — Soror honesta, hoc modo te accusa: Peccavi: ut eram digna non recepi: æqualem vindictam peccati mei non sentio, minus me sentio percussam quam mereor; juxta modum meriti minor est tribulatio ultionis; secundum meritum peccatorum meorum dispar et causa poenarum: non sunt tanta supplicia, quanta exstiterunt peccata. O sponsa Christi, vis a peccatis tuis purgari? in poena te accusa, et Dei justitiam lauda. Ad purgationem tuam sufficit, si ea quæ pateris, ad justitiam Dei retuleris, si pro irrogata infirmitate tu humilis Deum glorificaveris. Corripit enim te Deus flagello piæ castigationis, exercet in te disciplinam: et qui parendo te a se abjiciebat, feriendo clamat ut redeas. Venerabilis virgo, cogita quoslibet mundi cruciatus; intende animo quascunque mundi poenas, quoscunque tormentorum dolores, quascunque dolorum acerbitates: compara hoc totum gehennæ, et leve erit quod pateris. Soror amabilis, si times, poenas inferni time. Istæ enim poenæ temporales sunt, illæ æternæ: in istis poenis moriendo tormenta recedunt, in illis moriendo æternus dolor succedit. Si enim conversa fueris, emendatio est quod pateris. Converso instantes plagæ ad purgationem proficiunt. Qui enim hic castigatus corrigitur, illic liberatur: qui vero nec sub flagello corrigatur, et temporali poena, et æterna damnatur. Et in hoc prius judicantur sæculo, et illic denuo in futuro. His duplex est poena et damnatio; gemina his percussio est: quia et hic habent judicia tormentorum, et illic supplementum poenarum. Manus igitur Dei te ad poenam tradidit, indignatio Dei te affligi jussit. Ipse iratus jussit te mala omnia experiri, soror reverenda: nam quod et corporis debilitatibus frangeris, quod carnis morbis afficeris, quod languorum stimulis cruciaris, quod passionibus animæ quateris, quod mentis angustia torqueris, quod crescente impugnatione malignorum spirituum agitaris, hoc ipsum pro peccato tuo tibi divina justitia irrigat. Tua contra te dimicant arma, sagittis tuis plagaris, telis tuis vulneraris: per quæ enim peccasti, per hæc et torqueris. Quia secuta es carnem, flagellaris in carne: in ipsa gemis, in qua peccasti. Soror amabilis, in ipsa carne cruciaris, in qua deliquisti: in ipsa tibi est censura supplicii, in qua fuit causa peccati. Unde corruisti ad vitia, inde sustines tormenta. O sponsa Christi, juste argueris, juste flagellaris, justo judicio judicaris. Procella juste te conterit, justitiæ poena te premit.

XLIV. — De avaritia.

108. Dominus dicit in Evangelio: *Cavete ab omni avaritia, quia non in abundantia cujusquam vitæ ejus est super terram ex his quæ possidet* (*Luc. XII, 15*). Et Paulus apostolus, *Omnis fornicatio et immunditia, et avaritia, nec nominetur inter vos*: et iterum,

A *Omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Dei* (*Ephes. v, 3, 5*). Unde Salomon: *Conturbat domum SGO suam qui sectatur avaritiam* (*Prov. xv, 27*). *Avarus non implebitur pecuniis. Qui amat divitias, non capiet fructum ex eis* (*Eccl. v, 9*). *Nihil est pejus quam amare pecunias; hinc enim animam suam venalem habet* (*Eccl. x, 10*). Sicut avaritia mergit hominem in infernum, ita omnino largitas elemosynæ levat ad cælum. Avarus homo similis est inferno, sicut infernus nunquam dicit, Satis est; ita avarus nunquam satiatur pecuniis. Sicut hydropicus quanto plus bibit, tanto plus sitiit: ita avarus quanto plus acquirit, tanto plus concupiscit. Avaritia et cupiditas, sorores sunt: superbia vero est mater earum. Nunquam superbia fuit sine cupiditate, nec cupiditas sine avaritia. Soror venerabilis, non sit manus tua porrecta ad accipiendum, et collecta ad dandum: plus te delectat dare quam accipere. Melius est dare quam accipere. Soror charissima, avaritia non defigat radices in corde tuo, avaritiam non sit in te. Expelle a corde tuo avaritiam. Sic perfecte pro Christo sponso tuo lætaberis in cœlesti patria. Amen.

XLV. — De cupiditate.

109. *Radix omnium malorum est cupiditas* (*ITim. VI, 10*). Nemo potest perfecte spiritualia bella suscipere, nisi prius carnis edomuerit voluptates: non potest mens ad contemplandum Deum esse libera, quæ terrena et transitoria hujus mundi concupiscit: non potest videre oculus mentis alta, si eum claudit pulvis terrenæ cupiditatis. Cupiditas grave peccatum est, omnium criminum materia est. Non est mirum si morientes inferni ignibus deputentur, qui viventes flammam cupiditatis suæ non exstinxerunt. Soror charissima, quamvis non habeas pecuniam, tamen si habes cupiditatem habendi, nihi valet tibi: nihil valet corporis nuditas, si tibi est vestimenti cupiditas. Judas per cupiditatem vendidit Christum. Nudi nascimur in hac vita, nudi exituri sumus de hac vita (*Job. I, 21*; *Eccl. v, 14*): cur ergo concupiscimus terrena et transitoria? Si ergo bona hujus mundi credimus peritura, cur tanto amore diligimus ea? Si terrena et transitoria hujus mundi plus quam oportet diligimus, peccamus. Soror ergo dilecta, cursum tuum considera, et cognosce tibi pauca sufficere posse quæ habes. Si igitur cupiditas est radix omnium malorum, sicut superius diximus, necesse est ut expellas eam a corde tuo: ut cæteræ soboles non pullulent vitiorum, cupiditas perversa non sit in te. Soror venerabilis, omnipotens Deus te faciat propter semetipsum prospera mundi despiciere, et nulla ejus adversa formidare. Amen.

XLVI. — De paupertate.

110. *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum* (*Matth. v, 3, et Luc. VI, 20*). Multi sunt pauperes, quos ipsa paupertas non facit beatos, sed miserós, quia ipsam paupertatem non propter

Deum sustinent, sed coacti. Sunt etiam nonnulli pauperes, quos paupertas non facit miseros, sed beatos, quia eam propter Deum sustinent: de quibus dicitur, *Beati pauperes spiritu*. Charissima soror, iterum ad te revertor loquendo. Audisti tribulationem et patientiam Job; et ideo te moneo, ut nec in tribulatione frangaris, nec in prosperitate eleveris. Tu Patriarchas divites opibus, sed humiles fuisse legis animo: qualis fuit Abraham, qui dicebat, *Loquar ad Dominum Deum meum, cum sim terra et cinis* (Gen. xviii, 27). Ideoque beata eris, soror venerabilis, si in prosperis et adversis semper Deo gratias egeris, et felicitatem hujus temporalis vitæ velut fumum et vaporem evanescentem crederis. Ait enim Paulus apostolus: *Si in hac vita tantum sperantes sumus in Christo, miserabiliores sumus omnibus hominibus* (I Cor. xv, 19). Christus enim ne aurum diligeremus, oblata in vita munera contemnere docuit: ne famem timeremus, quadraginta diebus jejunavit (Matth. iv): ne nuditatem timeremus, unam tunicam discipulis suis habere mandavit (Matth. x, 10): ne tribulationes expavesceremus, ille pro nobis tribulationes sustinuit: et ne mortem timeremus, pro nobis mortem sustinuit et suscepit. Omne quod in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et ambitio sæculi. Et mundus peribit, et concupiscentia ejus (I Joan. ii, 16). Igitur, dilecta soror, non diligamus ea quæ sunt in mundo, ne pereamus cum mundo. Certe David regnabat, et cum haberet thesauros

863 argenti, et imperaret populis manu forti, tamen humilem se cognoscit, et dicit, *Pauper sum ego, et in laboribus a juventute mea* (Psal. lxxxvii, 16): et iterum, *Egenus et pauper sum ego* (Psal. lxix, 6): item dicit, *Incola ego sum in terra, et peregrinus sicut omnes patres mei* (Psal. xxxviii, 13).

111. Soror venerabilis, non te delectent blandimenta transitoria; nec commoda terrena, nec de mundanis lucris gaudeas: et non contristaberis de terrenis damnis. Sic enim scriptum est: *Divitiæ si affluent, nolite cor apponere* (Psal. lxi, 41). Quæ cum amore possidemus, cum dolore perdimus. Audi, sponsa Christi, quæ dico. Ille cui cælestia et terrestria serviunt, pauper pro nobis factus est. Quare? Ut nos sua paupertate faceret divites. Tu ergo, honesta virgo, ambula per viam qua præcessit Jesus Christus sponsus tuus, et passibus indefessis sequere cælestem ducem. Sine dubio si consecuta fueris, cum ipso in cælo regnabis. Soror venerabilis, virginitatem et paupertatem beatæ Mariæ virginis prospice, quæ tam dives in Domino fuit, ut mater Domini esse mereretur: et in tantum fuit ope externa destituta, ut tempore partus non haberet obstetrices vel ancillas ad serviendum sibi; et in tantum fuit rebus pauperula, ut ipsum etiam diversorium tam angustum habuerit, ut infantem non in lectulo, sed in præsepio reclinaret. Sed et Joseph cui fuerat desponsata, cum esset justus, erat tamen pauper; ita ut victum et vestitum artifi-

cio quæreret. Certe faber fuisse legitur. Etiam de sanctis Apostolis legimus quia serviebant Deo in fame et siti. Unde Paulus apostolus: *In fame et siti, in jejuniis multis, in frigore et nuditate, et in vigiliis multis* (II Cor. xi, 27).

112. O sponsa Christi, habes exempla quibus possis terrenas divitias contemnere, et cælestes concupiscere: quoniam qui volunt divites fieri in hoc mundo, incidunt in tentationem et laqueum diaboli, et desideria multa et nociva, quæ mergunt hominem in interitum (I Tim. vi, 9). Libenter contemnunt terrenas divitias, qui perfecte sperant cælestes: quia voluntaria paupertas introducit hominem in regnum cælorum. Non ideo venimus ad monasterium, ut in deliciis in eo vivamus; sed ut vigilando, orando, jejunando, psallendo, contra adversarium nostrum dimicando, ad regnum nobis promissum Christo adjuvante perveniamus. Nam ideo nudi nascimur in hoc sæculo, nudi etiam accedimus ad Baptismum, ut nudi et sine impedimento perveniamus ad cælum. Quam incongruum est et absurdum, et quam turpe, ut quem nudum mater genuit, nudum suscepit terra, dives intrare velit in cælum! Facilius est camelum per foramen acus transire, quam divitem introire in regnum cælorum (Marc. x, 25). Melius est plus egere quam plus habere. Nimis est avarus, cui non sufficit Dominus. Soror dilecta, si in hoc sæculo famem et sitim atque nuditatem pro Christo sustinueris, gratius cum eodem Domino nostro Jesu Christo in cælesti regno gaudebimus. Amen.

XLVII. — De murmuratione.

113. Hospitium cordis nostri per gratiam Dei sanctificatur, et per inhabitationem Spiritus sancti, quando intus est charitas, pax, bonitas, humilitas, concordia, mansuetudo et alia hujusmodi: hæc sunt nostræ divitiæ, scilicet boni mores, et virtutes. Sed si incipimus inter nos litigare, murmurare, contendere, statim ab his spiritualibus bonis vacui remanemus et nudi. Quare? Quia virtutes non possunt remanere cum vitiis. Nam et modicum fermentum totam massam corrumpit. Quisque servus Dei debet pensare in corde suo, quam malum magnum incurrit, si pro rebus temporalibus murmurat: unde debuerat esse dives, fit pauper. Quæ sunt divitiæ nostræ? Virtutes scilicet. Virtutes ergo perdimus, si pro cibo vel potu murmuramus. Grave peccatum est murmuratio. Unde Gregorius: « Regnum cælorum nullus qui murmurat accipit: nullus qui illud accipit murmurare potest. » Præcordia fatui, sicut rota currus, fenum portans et murmurans. Tales sunt multi fratres et multe sorores in congregatione, qui sunt carnalibus desideriis subditi, et murmurare nunquam cessant. Igitur, soror charissima, necessarium est valde nobis consilium Pauli apostoli dicentis: *Neque murmuraveritis, sicut quidam eorum murmuraverunt, 864 in deserto videlicet, et perierunt ab exterminatore*. Igitur periculosum est nobis murmurare, ne forte pereamus ab exterminatore in monasterio, sicut illi perierunt in deserto. Linguas

ergo nostras a murmuratione custodiamus, ne (quod absit) sicut illi perierunt in hoc sæculo, nos pereamus in futuro. Non ergo murmuremus ne forte sicut illi perierunt in hac vita, nos pereamus in futura. Caveamus ab omni murmuratione, ne forte quod illi passi sunt in corporibus, nos patiamur in animabus.

114. Iterum Apostolus consulendo nobis, loquitur; dicens: *Neque tentemus Christum, sicut quidam eorum tentaverunt, et a serpentibus perierunt* (I Cor. x, 10, 9). Christum tentat, qui pro cibo vel potu, sive pro vestimento murmurat: sicut scriptum est de eodem populo, *Tentaverunt Deum in cordibus suis, ut peterent escas animabus suis* (Psal. lxxvii, 18) et iterum, *Et murmuraverunt in tabernaculis suis, et non exaudierunt vocem Domini* (Psal. cv, 25). Christum tentat, qui in monasterio superflua requirendo murmurat. Contra Christum facit, qui in monasterio plus quam oportet, requirit. In Christum peccat, qui in monasterio res terrenas et terrenas et transitorias requirendo, præpositos suos scandalizat. *Et a serpentibus perierunt* (Judith. vii, 25). Quare a serpentibus perierunt, nisi quia serpens venenosus est, et omnis qui murmurat, venenum diaboli habet in lingua? Unde Jacobus apostolus: *Lingua inquietum malum, plena veneno mortifero* (Jacobi iii, 8). Cavendum est ergo nobis a murmuratione, ne mortifero et diabolico veneno pereamus. Soror dilecta mihi in Christo, audi quid Dominus noster Jesus Christus dicit in Evangelio: *Dico vobis, ne solliciti sitis animæ vestræ quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini* (Matth. vi, 31). Ac si apertius dicat: Deus qui dedit vobis animam, dabit et escam; et qui dedit corpus, dabit vestimentum. Et adjecit, *Respicite volatilia cæli quoniam non seminant, neque colligunt neque congregant in horrea, neque in cellaria, et Deus paciscit illa*: id est Si Deus gubernat aves quæ hodie sunt et cras non erunt, quæ anima est mortalis; dabit servis et ancillis suis etiam et vestimentum, quorum anima est immortalis, et quibus regnum cælorum promittitur? Et iterum, *Considerate lilia agri, quomodo crescunt: non laborant neque nent*: id est non texunt neque filant; Deus sic vestit illa: quanto magis vestiet servos suos et ancillas suas? Non occidet Deus animas servorum suorum fame, aut siti, aut nuditate. Et adjecit: *Quærite primum regnum Dei, et justitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis*. Ac si diceret: Servite Domino in timore, cantate, et exsultate ei die ac nocte cum tremore, et ipse dabit vobis in hac vita et in futura omnia necessaria: inquirentes Dominum non minuentur omni bono (Psal. xxxiii, 11). Soror charissima, Deus qui te eduxit de domo patris tui, si in servitio ejus perseveraveris, dabit tibi in bono petitiones cordis tui. Amen.

XLVIII. — De proprio.

115. Soror charissima, peculiare quod habetur apud servos Dei, pro magno crimine nunquam invenitur in te. Omnia quæ in monasterio sunt, omni-

bus sunt communia: ergo si ancilla Dei aliquid habet absconsum vel proprium, quod a cæteris ancillis Dei ignoratur, furtum est, peccatum furti est. Quare? Quia omnia habet in communi cum cæteris ancillis Dei, et quasi proprium sibi aliquid abscondit. Furtive aliquid habere non commune cum cæteris ancillis Dei, et quasi proprium sibi aliquid abscondere, hoc furtum est: hæc manifesta fraus est. Hoc grande peccatum est, hoc est iter inferni, per hanc viam latrones descenderunt in infernum. Sic enim ait Paulus apostolus: *Neque latrones, neque rapaces regnum Dei possidebunt* (I Cor. vi, 10). Ancilla Dei quæ semetipsam separat a communionem monasterii, aliquid quasi proprium abscondendo, consequens est ut separetur a consortio cælestis vitæ. Multi ad communem societatem monasterii veniunt: sed, quod sine gravi gemitu dicere non possumus, non omnes in eo secundum Evangelium vivunt. In monasterio sunt sancti Apostoli Jesu Christi: est etiam ibi Judas Scarioth traditor Domini. Est ibi Ananias cum sua uxore Sapphira. Est etiam ibi Giezi discipulus Elisæi. **865** Qui itaque propter Deum omnia quæ habent in hoc mundo, ad imitationem Apostolorum derelinquunt causa solius æternæ vitæ, cum eisdem Apostolis lætabuntur et remunerabuntur in æterna beatitudine. Qui autem postquam ad conversionem monasterii venit, de rebus monasterii facere fructum præsumit, Judas est, et poenam Judæ sustinebit in inferno: quia de hoc quod commune est, facere fraudem præsumit, cum proprium facit. Qui ergo de sæculari vita ad servitium Dei convertuntur, si de his quæ in sæculo habuerunt, unam partem sibi reservant, alteram vero secum monasterio tradunt, cum Anania et Sapphira sententiam maledictionis merentur: qui autem de sæculo ad monasterium venit, si quod in domo sua habere non potuit, illud in monasterio habere voluerit, vel requisierit, sine dubitatione lepra Giezi adhaerebit ei; et lepra quam Giezi sustinuit in corpore, iste sustinebit in anima.

116. Honestasoror, sicut superius dixi tibi, magna est differentia inter eos qui in monasterio vivunt, ab illis qui in monasterio more Apostolorum vivunt. His qui ex his quæ in hoc sæculo habuerunt, vel habent in monasterio, nihil abscondunt, convenit illud Psalmistæ, *Mihi autem adhærere Deo bonum est, et ponere in Deo spem meam* (Psal. lxxii, 28), et illud: *Jacta cogitatum tuum in Domino, et ipse teenutriet* (Psal. liv, 23). Illis qui sicut Judas Scarioth proprium retinent, vel de rebus monasterii abscondunt, convenit illud: *Ascendant usque ad cælos et descendunt usque ad abyssos, animæ eorum in malis tabescebant* (Psal. cvi, 26). Illis vero cui cum Anania et Sapphira ex his quæ in sæculo habuerunt, unam partem monasterio tradunt, alteram vero sibi in proprio retinent, convenit illud: *Qui confidunt in virtute sua et in multitudine divitiarum suarum gloriantur* (Psal. xlviii, 7). Etiam illis qui sicut Giezi ea quæ non poterant habere in sæculo, requirunt in